

nisme. Jeg skal ei dvæle ved dem alle, kun tilføjer jeg, at det forekommer mig dog at være at gaae noget for vidt i den sidsnævnte Henseende, naar den ærede Udenrigsminister nu siger, hvad der allerede blev sagt paa samme Maade ved Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, at det vilde være „en Dødsdom“ over Slesvigholsteinsmen, naar vi vedtage denne Fællesforfatning. Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at den samme „Regjeringspræsident“, til hvem han sigtede, netop udtrykkeligt har sagt til Slesvig-Holstenerne, at „naar vi kunne redde nogensomhelst særlig Forbindelse mellem Slesvig-Holsteen, saa redde vi derved Alt“, og jeg behøver vel ei at erindre om, at i særlige Forfatninger for Slesvig og Holsteen, paa hvilke Kongen skal gjøre Gød efter det Udkast, som er os meddeelt, findes der netop nævnte særlige Fællesinstitutioner, som navnlig den slesvigholsteenske Ridderskab, der paa en særegen Maade knytter disse Landsdele sammen og som i det Mindste endnu ikke ere ophevede. Det gaaer ikke an, som den næstforegaaende Taler yttrede, at lægge saa overdreven Vægt paa, at ved den kommende Fællesforfatning vil Danmark endelig komme sammen med Slesvig, naar man ikke tillige tager Hensyn til, at ogsaa Holsteen derved kommer sammen med Slesvig. Alle disse Muligheder kunne for mig ikke opveie den Følelse, at de constitutionelle Rettigheder, som det danske Folk har opnaaet ved Danmarks Riges Grundlov, og den Danmark tilkommende Selvstændighed, som ligeledes deri fandt en retmæssig Anerkjendelse, ville, naar det os meddeelte Udkast til en Fællesforfatning for det danske Monarchies forskjellige Dele skulde komme til at gjælde for en Grundlov, i de væsentligste Henseender deels forsvinde, og deels forringes mere, end enten nødvendigt eller mod Danmark tilbørligt er. Den ærede Premierminister har sagt om den Beslutning, hvorved en foregaaende Rigsdag vedtog ikke at behandle Forfatningsagen i det Enkelte, „at det var en høimodig Beslutning af Rigsdagen, det var en Begrænsning af dens egen Ret og Myndighed, hvorpaa saa Folketingsamlinger have givet Exempel“. Hvis denne Sag skulde gaae igjen-

nem, troer jeg, at det blev et lige saa seldent Exempel.

Med Hensyn til Ændringsforslaget skal jeg tilføje, at jeg vil fraraade den ærede Forsamling at stemme derfor, da jeg endnu er aldeles uvis om, hvorledes denne Sags Udfald vil blive, men antager, at det vil beroe paa faare saa Stemmer. Jeg vil tillade mig at fremhæve, at det kan dog have en, som det forekommer mig, baade virkelig og retmæssig Betydning, at man lader disse Ord blive staaende; thi man maa dog erindre, at Slesvigholstenerne ikke ved nogen folkevalgt Repræsentation directe eller indirecte have givet noget somhelst Samtykke til en Fællesforfatning, og man behøver ikke at kjende ret meget til Historien forat vide, hvor stor Frugt de altid have draget deraf, at de ingenstunde have været tilbøjelige til ligefrem at renoncere paa deres formeentlige Ret. Vi have jo ogsaa her oplevet, hvorledes det tydske Forbunds Regjeringsforretter have fundet det at være stemmende med deres Ret at occupere hele Holsteen, og det kan altsaa ogsaa fra dette Standpunkt ikke være enten urimeligt eller uforvarsomt at lade Ordene blive staaende, og jeg skal slutte med i den Henseende at tillade mig at anføre nogle Ord af den ærede Premierminister, da han for et Par Aar siden stillede sig til Valg i Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds. Han yttrede nemlig dengang, forsaavidt jeg tør tillade mig at citere hans Ord efter et Referat i „den Berlingske Tidende“. . . Premierministeren: Det er usiøgtigt. Jeg veed ikke, om jeg tør tillade mig at giengive blot Noget.

Formanden: Naar Referatet er usiøgtigt, vil man neppe kunne faae nogen klar Anskuelse af det.

Schiern: Maa jeg tillade mig at gjøre den ærede Formand opmærksom paa, at det er et langt Referat, og det var kun nogle ganske faa Linier, jeg . . .

Formanden: Ja, men det er maaffee dem, som ere usiøgtige.